

Sygn. akt VI Gz 323/14

POSTANOWIENIE

Dnia 31 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Andrzej Borucki
Sędziowie :	SO Barbara Frankowska SO Beata Hass – Kloc (spr)

Protokolant : starszy sekretarz sądowy Joanna Kościak

po rozpoznaniu w dniu 31 grudnia 2014 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: (...) Spółka z o.o. w Z.

przeciwko: Z. D. i L. B.

o zapłatę

na wskutek zażalenia powoda co do pkt. II,III,IV oraz zażalenia pozwanych co do pkt. II Postanowienia Sądu Rejonowego w Tarnobrzegu z dnia 06.11.2014r , sygn. akt V GC 531/13 w przedmiocie kosztów procesu

postanawia:

- zmienić zaskarżone postanowienie w pkt. II i IV ten sposób ,że :
II. zasądzić od pozwanych Z. D. i L. B. solidarnie na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. w Z. kwotę 1.052,00 zł tytułem kosztów procesu ,
- oddalić zażalenie powoda w pozostałym zakresie,
- oddalić zażalenie pozwanych w całości,
- zasądzić od powoda (...) Sp. z o.o. solidarnie na rzecz pozwanych Z. D. i L. B. kwotę 12 zł tytułem kosztów postępowania zażaleniowego.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 6 listopada 2014r sygn. akt V GC 531/13 Sąd Rejonowy w Tarnobrzegu umorzył postępowanie co do zapłaty kwoty 2.728,90 zł w pkt. I ; w pkt II zasądził od pozwanych Z. D. i L. B. solidarnie na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. w Z. kwotę 817,60 zł tytułem kosztów procesu ; w pkt. III umorzył postępowanie w sprawie

o zapłatę co do kwoty 184,77 zł; zaś w pkt IV zasądził od powoda solidarnie na rzecz pozwanych kwotę 77 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powyższego podał, że w postępowaniu elektronicznym przed Sądem Rejonowym Lublin - Zachód w Lublinie powód (...) Sp. z o.o. w Z. – pozwem wniesionym w dniu 05 kwietnia 2013r. – domagał się zasądzenia od pozwanych Z. D. i L. B. solidarnie kwoty 2 728, 90 zł wraz z ustawowymi odsetkami: od kwoty 559, 03 zł od dnia 26 września 2012r., od kwoty 685, 72 zł od dnia 03 października 2012r., od kwoty 454, 58 zł od dnia 04 października 2012r., od kwoty 1 029, 57 zł od dnia 09 października 2012r., a także kosztów procesu według norm przepisanych.

Pismem z dnia 28 marca 2014r. pozwani Z. D. i L. B. wniesli o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych argumentując, że całość należności objętej pozwem uregulowali na rzecz powoda jeszcze przed wniesieniem przez powoda pozwu do Sądu. Dodatkowo na wezwanie powoda zwrócili mu koszty opłaty od pozwu - 35 zł, a więc powództwo nie było więc konieczne.

W odpowiedzi na powyższe powód cofnął powództwo w zakresie należności głównej i zrzekł się roszczenia z tego tytułu, podając przy tym, że spłata powyższej kwoty miała miejsce w trakcie procesu. Precyzując wniósł o zasądzenie od pozwanych solidarnie kwoty 184, 77 zł tytułem skapitalizowanych odsetek od nieterminowych płatności wraz z dalszymi odsetkami od dnia 16 lipca 2013r., a także kosztów procesu według norm przepisanych.

W odpowiedzi pozwani wniesli w związku z cofnięciem pozwu o przyznanie pozwanym kosztów procesu według norm przepisanych skoro pozew został złożony w czasie gdy powód udzielił pozwanym zwłoki, jak również o odrzucenie pozwu co do kwoty 184, 77 zł wraz z dalszymi odsetkami i zasądzenie z tego tytułu pozwanym kosztów procesu, albowiem o to roszczenie sprawa została już wszczęta wcześniej przed Sądem Rejonowym Lublin - Zachód w Lublinie.

Na rozprawie w dniu 30 lipca 2014r. pełnomocnik powoda cofnął pozew o zapłatę kwoty 184, 77 zł, na co pozwany zgody nie wyraził. W odpowiedzi, powód oświadczył, że nie tylko cofa pozew ale i zrzeka się roszczenia co do kwoty 184, 77 zł i wniósł o zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych w tym kwoty 200, 60 zł tytułem za przejazd na trasie K. – T. – T. – K. samochodem osobowym F. (...) o poj.(...)

Na rozprawie w dniu 5 listopada 2014r. pełnomocnik powoda oświadczył, że żądanie skapitalizowanych odsetek było niedopatrzaniem, albowiem o te odsetki powód wystąpił w postępowaniu upominawczym przed Sądem Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie. Wniósł o zasądzenie kosztów procesu w kwocie 1 018, 20 zł w tym 617 zł kosztów zastępstwa procesowego oraz 401, 20 zł tytułem kosztów stawiennictwa na dwóch terminach samochodem prywatnym. Z kolei pełnomocnik pozwanego wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych od cofniętego roszczenia o odsetki, a w odniesieniu do sprawy o należność główną oświadczył, że domaga się zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Sprzeciwił się przy tym wnioskowi powoda o zwrot kosztów stawiennictwa jego pełnomocnika na rozprawie, albowiem nie jest on zasadny, skoro strony były o terminie rozprawy tylko zawiadomione, a nie wzywane do osobistego stawiennictwa.

Następnie Sąd ten ustalił, że należność w brakującej kwocie 2 728, 90 zł dochodzonej niniejszym pozwem pozwani uregulowali na rzecz powoda kolejno w dniach 06 kwietnia 2013r., 07 maja 2013r., 20 maja 2013r., 11 czerwca 2013r., 14 lipca 2013r.

Stwierdził, że przedmiotowy pozew powód skierował przeciwko pozwanym do sądu w dniu 05 kwietnia 2013r.; natomiast pozew o zapłatę kwoty 184,77 zł tytułem odsetek skapitalizowanych powód skierował przeciwko pozwanym do sądu w dniu 04 lutego 2014r. i Sąd Rejonowy w Lublin - Zachód w L. wydał przeciwko pozwanym nakaz zapłaty w dniu 01 kwietnia 2014r. pod sygn. akt VI Nc – e (...).

W dalszej kolejności Sąd Rejonowy podał, że pomiędzy Prezesem zarządu powodowej spółki (...) i pozwanym L. B. były rozmowy co do spłaty zadłużenia z faktur i ten pozwany w kilku rozmowach telefonicznych ze S. D. obiecywał spłatę zadłużenia w ratach, przy czym nie ustalono konkretnie w jakich kwotach miałyby one być i w jakich terminach.

Obiecywał np., że zapłaci do piątku 500 zł. S. D. nie był zadowolony z wpłat, bo nie były zgodnie z ustaleniami i zlecił pełnomocnikowi spółki, aby wniósł sprawę do Sądu. Poinformował także L. B., że w przypadku braku spłat, skieruje sprawę do Sądu.

S. D. potwierdził, że pozwani wpłacili 35 zł i 91 groszy tytułem opłaty i kosztów postępowania, ale zaznaczył, że nie ma w zwyczaju darować drugiej stronie poniesione koszty procesu.

Następnie Sąd Rejonowy stwierdził, że na podstawie zeznań stron nie można było ustalić jakie porozumienie odnośnie spłaty zadłużenia zostało zawarte w ustnej umowie pomiędzy S. D., a L. B..

Zdaniem Sądu Rejonowego można przyjąć, iż spłata zadłużenia miała następować ratami, lecz nie podano w jakich terminach. Podał, że na dzień wniesienia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym pozwani w ogóle nie zaczęli spłat należności objętych pozwem.

W tych okolicznościach Sąd Rejonowy przywołał treść art. 355 § 1 i 2 kpc, oraz art. 203 § 1 kpc, i podał, że umorzył postępowanie w sprawie o zapłatę kwoty 2 728, 90 zł – pkt I sentencji orzeczenia.

Podniósł, iż w tym zakresie, podstawę przyznania powodowi od pozwanych solidarnie (art. 366 kc) kosztów procesu stanowił art. 98 kpc; albowiem pozwani spełnili na rzecz powoda świadczenie dopiero po złożeniu przez tego drugiego pozwu o zapłatę do Sądu. Przytoczył w tym przedmiocie pogląd, że „Za stronę przegrywającą sprawę w rozumieniu przepisów o kosztach procesu należy także uważać pozwanego, który w toku procesu spełnił dochodzone od niego świadczenie, czym zaspokoił roszczenie powoda wymagalne w chwili wytoczenia powództwa”(tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6.11.1984r. IV CZ 196/84, Lex nr 8642). W tym miejscu Sąd Rejonowy podał, że powód skierował przeciwko pozwany pozew do e-Sądu dnia 05 kwietnia 2013r. zaś pozwani należność objętą pozwem tj. kwotę 2 728, 90 zł wpłacili na rzecz powoda po dacie 05 kwietnia 2013r. Sąd ten zaznaczył, że najdalsze zobowiązania pozwanych były wymagalne we wrześniu 2012r., i nawet pomimo deklaracji pozwanych co do ich sukcesywnej spłaty, nie zostały uregulowane do czasu skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego przez powoda. Ustalił, że na koszty procesu poniesione przez powodałożyły się 1/ koszty zastępstwa prawnego w stawce ustawowej minimalnej 600 zł, 2/ opłata od pełnomocnictwa 17 zł i 3/ zwrot kosztów dojazdu pełnomocnika powoda na rozprawę w dniu 30 lipca 2014r. na którą strony były wzywane przez Sąd w wysokości 200, 60 zł, albowiem stawiennictwo pełnomocnika powoda na pierwszej wyznaczonej przez Sąd rozprawie było konieczne i celowe z punktu widzenia interesów strony, którą ten pełnomocnik reprezentował – pkt II sentencji orzeczenia.

Sąd Rejonowy podniósł, iż to strona pozwana wygenerowała dodatkowe koszty związane ze stawiennictwem pełnomocnika powoda na rozprawie gdyż zgłosiła dowód z przesłuchania stron celem wykazania faktu zawarcia porozumienia co do spłaty zadłużenia.

W dalszej kolejności Sąd Rejonowy odniósł się co do kwoty 184, 77 zł - dochodzonej tytułem odsetek skapitalizowanych – i stwierdził, że postępowanie również należało umorzyć, skoro pozew w tym zakresie został przez powoda cofnięty wraz ze zrzeczeniem się roszczenia – pkt III sentencji.

Sąd ten uznał, że powód ponosi koszty skierowania w tym zakresie do Sądu pozwu, tym bardziej, że wcześniej o zapłatę powyższej kwoty wystąpił przeciwko pozwany do e-Sądu. W tym zakresie, podstawę przyznania pozwany solidarnie (art. 367 kc) od powoda kosztów procesu stanowił w ocenie Sądu Rejonowego art. 98 kpc. Na te kosztyłożyły się 1/ opłata od pełnomocnictwa 17 zł i 2/ koszty zastępstwa prawnego w stawce ustawowej minimalnej 60 zł – pkt IV sentencji.

Powyższe orzeczenie co do pkt II zaskarżyli pozwani zarzucając mu naruszenie art., 233 kpc poprzez niewłaściwe jego zastosowanie oraz art. 101 kpc poprzez jego niezastosowanie.

Na tej podstawie wnieśli o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych solidarnie zwrot kosztów procesu w całości oraz zasądzenia kosztów postępowania zażaleniowego.

W pisemnych motywach zarzucili, że Sąd Rejonowy bezzasadnie przyjął, że strony nie ustaliły w jakich terminach i w jakich wysokościach mają być wpłaty, podczas gdy strony zgodnie podały, że ma to następować fakturami i tak też się stało. Poza tym pozwani nie kwestionowali, że mają obowiązek zapłacić i przy pierwszej czynności uznali roszczenie. Podniósł, że Sąd Rejonowy pominął zeznania pozwanego Z. D. w których on podał, że zapłata za poprzednie faktury była dokonywana przy następnej dostawie. Poza tym zarzucił, że nie ma porozumienia pomiędzy powodem a jego pełnomocnikiem co do kosztów procesu, które pozwani już zapłacili w takiej kwocie jakiej żądał powód.

Również powód zaskarżył w/w orzeczenie co do pkt II, III i IV. Wniósł o zmianę pkt. II poprzez zasądzenie solidarnie od pozwanych na jego rzecz kwotę 1.018,20 zł oraz uchylenie pkt. III i IV oraz zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego.

Powyższe argumentował, że stawiennictwo jego pełnomocnika na rozprawę w dniu 05.11.2014r mieściło się w kosztach niezbędnych do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Powołał się w tym zakresie na uchwałę SN z dnia 5.10.2012r, IV CZ 109/12.

Następnie zarzucił, że zgodnie z art. 126² kpc skoro Sąd potraktował żądanie zapłaty kwoty 184,77 zł jako rozszerzenie powództwa to należało uzupełnić opłatę sądową od tej części czego powód nie uczynił i o którą sąd powoda nie wzywał. W związku z tym żądanie zapłaty kwoty 184,77 zł należy uznać za niebyłe.

Sąd Okręgowy mając na uwadze powyższe zważył, co następuje:

Zażalenie powoda jest zasadne jedynie w takim zakresie jak wskazano poniżej; zaś zażalenie pozwanych jest całkowicie bezzasadne.

Oceniając zarzuty podniesione w obu zażaleniach należy ich ocenę rozpocząć od tego, że czynność procesowa cofnięcia pozwu stanowi przejaw woli powoda w przedmiocie rezygnacji w dochodzeniu roszczenia objętego pozwem w danej sprawie. Cofnięcie pozwu w rozumieniu art. 203 § 1 kpc jest czynnością wyrażającą oświadczenie woli w postaci stanowczej (zob. post. SN z dn. 04.02.1987, sygn. akt II CZ 5/87).

Następstwem procesowym cofnięcia pozwu ze skutkiem prawnym jest umorzenie przez Sąd postępowania (art. 355 § 1 kpc).

Należy jednak podnieść, że Sąd zasądzi na rzecz pozwanego w wyżej wyznaczonym przypadku – koszty tylko wtedy gdy pozwany takie żądanie zgłosi (por. orz. SN z 21.08.1995, sygn. akt C 733/51).

W sytuacji cofnięcia pozwu poza rozprawą pozwany może żądać przyznania kosztów w terminie prekluzyjnym dwóch tygodni licząc od daty zawiadomienia go przez Sąd o cofnięciu pozwu; przed upływem tego terminu Sąd nie może umorzyć postępowania.

Z kolei złożenie przez pozwanego – zgodnie z art. 203 § 3 kpc żądania zwrotu kosztów powoduje, że Sąd jest tym żądaniem związany.

W niniejszej sprawie strona pozwana taki wniosek złożyła, żądając zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

W związku z tym należy zauważyć, że stroną cofającą pozew należy uznać za stronę przegrywającą sprawę w instancji (por. wyrok z 01.06.2000, sygn. akt I CKN 569/98). Dodatkowo wypada podnieść, że dla oceny czy strona przegrała sprawę, obojętne jest czy ponosi ona winę za prowadzenie procesu; sam fakt, że przegrała proces choćby nawet formalnie, kwalifikuje ją jako stronę przegrywającą obowiązującą do zwrotu kosztów przeciwnikowi (por. post. SN z dn. 27.04.1977, sygn. akt II CZ 36/77); ale też nie zawsze cofnięcie pozwu wywołuje w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu takie same następstwa, jak przegranie procesu – o czym szczegółowo będzie mowa poniżej (podobnie SN w postanowieniu z dnia 14.05.1966r, I PZ 30/66).

Powyższe rozważania Sąd Okręgowy miał na uwadze oceniając cofnięcie pozwu przez powoda w zakresie kwoty skapitalizowanych odsetek w wysokości 184,77 zł .

Należy w tym miejscu podkreślić ,że Sąd Rejonowy w sposób niedopuszczalny umorzył postępowanie oddzielnie co do kwoty 2.728,90 zł i co do kwoty 184,77 zł wskazując przy tym ,iż dotyczy to postępowań o zapłatę każdej z w/w kwot. Z akt sprawy wynika ,że toczy się jedno postępowanie, w którym powód żądał zapłaty kwoty 2.728,90 zł wraz z ustawowymi odsetkami. Po zapłacie należności głównej objętej tym żądaniem przez pozwanych jedynie sprecyzował ,że w tej chwili żąda skapitalizowanych odsetek w kwocie 184,77 zł wraz z ustawowymi odsetkami.

To nie spowodowało ,że zaczęło się toczyć postępowanie sądowe o zapłatę kolejnej kwoty. W tym momencie żądanie pozwu w zakresie należności głównej wynosiło kwotę 2.913,67 zł z czego jej część w wysokości 2,728,90 zł została przez pozwanych zapłacona. Sąd w takim przypadku zgodnie z treścią art. 130³ par 2 kpc – o czym zdaje się zapominać pełnomocnik strony powodowej – wzywa zobowiązanego do uiszczenia należnej opłaty sądowej , przy czym w przypadku bezskutecznego upływu terminu sąd prowadzi sprawę bez wstrzymywania biegu postępowania , a o obowiązku uiszczenia opłaty orzeka w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji stosując odpowiednio zasady obowiązujące przy zwrocie kosztów procesu. W związku z tym zarzuty powoda co do braku podstaw do rozpoznania sprawy w zakresie żądania zapłaty kwoty 184,77 zł są pozbawione racji i bezzasadne. Należy w tym miejscu podnieść ,co również pominął powód, że z akt sprawy wynika , iż Sąd Rejonowy po zamknięciu rozprawy w dniu 5.11.2014r zobowiązał pełnomocnika powoda do uzupełnienia opłaty sądowej od kwoty 184,77 zł w kwocie 30 zł pod rygorem egzekucji (k- 84).

W tych okolicznościach Sąd Rejonowy winien był ocenić ostateczny wynik sprawy , a więc porównać roszczenia dochodzone z uwzględnionymi, a nie rozliczać koszty odrębnie w zakresie cofniętego powództwa. Zasądzenie kosztów powinno polegać na zasądzeniu różnicy na rzecz strony , której przysługują koszty , a nie na ich wzajemnym zasądzeniu – jak to w sposób niedopuszczalny uczynił Sąd Rejonowy (podobnie SN w wyroku z dnia 21.02.2002r, I PKN 932/00).

Reasumując należy podnieść ,że Sąd Rejonowy winien w tym przypadku zastosować art. 100 kpc , albowiem cofnięcie pozwu przez powoda co do kwoty 2.728,90 zł skutkowało uznaniem go za wygrywającego w tej części spór –

co znajdzie uzasadnienie poniżej – zaś cofnięcie pozwu co do kwoty 184,77 zł – co podniesiono wyżej – powodowało ,że brak było podstaw do uznania, że powód w tej części żądania był stroną wygrywającą. Jak wynika z akt sprawy nakaz zapłaty dotyczący kwoty 184,77 zł został wydany już w dniu 01.04.2014r na podstawie pozwu wniesionego do sądu w dniu 04.02.2014 (k- 75), a powód zażądał zasądzenia tej kwoty w piśmie procesowym z dnia 14.04.2014r (k- 63); a więc już po wniesieniu pozwu co do tej kwoty (podobnie SN w wyroku z dnia 18.11.1987r , IV CR 309/87, post. z dnia 15.09.1977 r ,II CZ 81/77).

Jeśli chodzi zaś o koszty stawiennictwa pełnomocnika powoda na rozprawie w dniu 05.11.2014r to stanowisko Sądu I instancji jest niezrozumiałe , albowiem pełnomocnik powoda miał pełne prawo celem obrony praw swego klienta uczestniczyć w przesłuchaniu pozwanego , chociażby po to , aby zadać mu pytania w zakresie okoliczności o których zeznawał , a które były istotne dla powoda i po to , aby być na rozprawie , na której Sąd podejmie decyzję o jej kontynuowaniu lub zamknięciu celem skorzystania z przysługujących mu uprawnień procesowych. W tej sytuacji żądanie przez pełnomocnika kosztów stawiennictwa się na rozprawę w dniu 05.11.2014r jest w pełni zasadne

i zażalenie powoda w tym zakresie Sąd Okręgowy uwzględnił.

Należy przy tym zauważyć ,że spełnienie przez pozwanego w toku procesu żądania pozwu wywołuje skutki zależne zarówno od przyczyn takiego działania jak i zachowania się powoda. Jeżeli pozwany świadczył żadaną pozwem należność z zamiarem jego zaspokojenia , a nie tylko by uniknąć np. skutków zwłoki, powód powinien cofnąć powództwo. Jeżeli tego nie uczyni brak jest podstaw do umorzenia postępowania, a powództwo winno być oddalone. Jeżeli zaś pozwany nie płaci w uznaniu powództwa istniejący spór wymaga rozstrzygnięcia. Jeżeli żądanie pozwu okaże

się uzasadnione Sąd umarza co do niego postępowanie (rozstrzyga ewentualnie co do należności ubocznych); jeżeli zaś jest nie zasadne - powództwo oddala (podobnie SN w postanowieniu z dnia 15.03.1955r, 2 CR 1449/54).

Należy zauważyć także ,że z okoliczności niniejszej sprawy wynika ,że pozwani kwestionowali zasadność wniesionego powództwa , albowiem wskazywali ,że strony ustaliły inny termin płatności żądanej pozwem kwoty, co było powodem ,że w tej dacie uregulowali przedmiotową należność i z tego powodu powództwo winno być oddalone w całości; zaś wniesienie pozwu nie było konieczne.

W tej sytuacji nie można stwierdzić ,że zachodzą przesłanki do zastosowania art. 101 kpc, albowiem pozwany nie daje powodu do wytoczenia powództwa jeżeli nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu prawa materialnego tj. nie wiedział o pretensji powoda; nie może być uznany za takiego pozwanego, jeżeli nie zaspokoił pretensji powoda mimo wezwania , a zapłacił dopiero po wytoczeniu powództwa.

Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy wypada podnieść ,że pozwani byli wzywani do zapłaty żądanych pozwem należności pismem z dnia 06.11.2012r (k-39) i do dnia wniesienia pozwu o ich zapłatę tj. 05.04.2013r nie podnosili w odpowiedzi na powyższe tych okoliczności , które wskazali w odpowiedzi na pozew. Nie zarzucali na tym etapie nic przeciwko żądaniu powoda o zapłatę wskazanych kwot.

Powyższe zdaniem Sądu Okręgowego powoduje ,że nie można przyjąć ,że pozwani nie dali podstaw do wytoczenia niniejszego powództwa ; zaś możliwość zastosowania art. 101 kpc jest możliwa gdy obie przesłanki tego przepisu zostały spełnione kumulatywnie .

Poza tym uznanie powództwa jest dyspozytywną czynnością procesową pozwanego, którą wyraża on zgodę na wydanie wyroku zgodnie z żądaniem pozwu i uzasadniającymi go okolicznościami faktycznymi . Zakłada istnienie dochodzonego roszczenia , a tym samym istnienie wszystkich przesłanek kreujących jego byt prawny (por. wyrok SN z dnia 18.03.2011r, III CSK 127/10 i z dnia 09.11.2011r, II CSK 671/10). W kontekście powyższych rozważań brak jest podstaw , aby przyjąć, że stanowisko pozwanych zawarte w odpowiedzi na pozew było uznaniem powództwa.

W tej sytuacji, zdaniem Sądu Okręgowego, pozwani są stroną przegrywającą niniejszy proces w tej części ,albowiem zapłata dochodzonej pozwem kwoty w wysokości 2.728,90 zł nastąpiła już po wniesieniu pozwu (podobnie SN w orzeczeniu z dnia 22.04.1959r, IV CZ 37/59, post. SN z dnia 20.08.1979r, I CZ 92/79, niepubl, post. Z dnia 06.11.1984r, IV CZ 196/84). Poza tym przez „przegranie sprawy” należy rozumieć przegranie procesu z przyczyn merytorycznych.

W związku z powyższym Sąd Okręgowy zmienił zaskarżone orzeczenie w ten sposób ,że koszty procesu przed Sądem Rejonowym rozliczył na podstawie art. 100 kpc , albowiem żądanie pozwu okazało się tylko częściowo zasadne , a Sąd ma obowiązek uwzględniać proporcję pomiędzy żądaniem i zarzutami stron, a wynikiem procesu (podobnie SN w orz. z dnia 11.01.1961r) co znalazło odzwierciedlenie w pkt.1.II – na podstawie art. 386 par 1 kpc w zw. art. 397 par 2 kpc; i co było konsekwencją zmiany pkt. II i IV zaskarżonego postanowienia.

Pozwani przegrali sprawę w I instancji w 93,70 % , a powód w 6,30 % - co znalazło wynik w stosunkowym rozdzieleniu poniesionych przez obie strony procesu kosztów.

Przedstawione w niniejszym uzasadnieniu argumenty w ocenie Sądu Okręgowego powodują ,że zażalenie powoda jest w pozostałym zakresie bezzasadne, zaś pozwanego w całości co skutkowało ich oddaleniem na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 397 par 2 kpc.

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono na podstawie art. 100 kpc w zw. z art. 108 kpc mając na uwadze ,że powód przegrał postępowanie zażaleniowe w 57 % , zaś pozwani w 43% - co uwzględniono w pkt. 4 wydanego orzeczenia.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

-(...)

(...)

2. K.(...)